

ΝΟΣΤΑΛΤΙΕΣ

Μουζω τους γέπους ναυτικούς με τις φυτιδωμένες
και τις σφιγγώδεις τις μορφές, που είδα στην Όρλανδία,
παράμερα στῶν λιμανιῶν τους γάπους καθισμένους,
νά βλέπουνε, ἀμίλητοι, νά φεύγουνε τὰ πλοῖα.
Τὰ μάτια τους, που ἔχανε δει κυλιῶνες και ναυάρια,
λαχταριστά, νοσταλγικά τὰ παρακοιλουθοῦσαν,
καθὼς σκῶναν τις βαριές που ἔπιζαν ἄγκυρές τους
και μπρός στοὺς γάπους ἤρεμα, πελώρια περνοῦσαν.
Σε λίγο στὴν ἀπέραντη τῆ θάλασσα διαστρέψαν
και γάνωνταν, ἀφήνοντας στὴν πορφυρῇ τῇ δόση
ἕναν καπνό, που αὐδάκωνε τὸν οὐρανὸ πριν σβῆσει:
και ὅμως οἱ γέποι ναυτικοί, ἀκίλητοι στοὺς γάπους,
μέ τῇ μεγάλῃ πίστα τους σβησμένη πιά στὸ στόμα,
πρός τὰ χαράβια που ἴφυγαν ἐχοίταζαν — ἐνόημα...

ΕΛΠΙΝΗ ΒΡΑΔΙΑ

Στὰ περιβόλια ἀηδάνθηκε γαλήνιο τὸ βοῦδο:
 πάνω στὰ ζὰ της γύρισε ἡ ἀργατιά στὴ χώρα,
 σταμάτησαν νὰ τρίζουνε τὰ ξύλινα πτηγάρδια,
 κάθε ζωνὴ ἀποκάρασε κι εἶναι ἡ ἄρα τώρα
 πὸν ἔδω κι ἐκεῖ ἀνάβουνε μικρῶν σπιτιῶν τὰ φῶτα,
 πὸν μιὰ κρυαυγὴ φτωχοῦ πουλιοῦ ξεσχίζει τὸ σκοτάδι.
 κι ἀνησυχα θροῖζουνε οἱ φηγάδες πηλατάνες
 στῆς αἰῶρας τῆς νυχτερινῆς τ' ἀργὸ και χροῖο χῶδι.
 Εἶναι ἡ ἄρα πὸν οἱ ἀνθοὶ κλείσαν τὰ πέταλά τους,
 πὸν οἱ πεταλοῦδες — ὅπου ζοῦν με φῶς — θὲ νὰ
 πεθαίνουν,
 πὸν τὸν γαλήνιον οὐρανὸν ἄστρα λαμπρὰ διαβαίνουν
 και πὸν ἡ ψυχὴ μου σβασρῆ στέκεται, σὰ ν' ἀκούει
 τίς μέρες μου στὸ παρελθὸν νὰ πέφτουν μία-μία,
 ἀργά, βαριά — σὸν ὄμιλοι κακοποὶ στὴν ἡσυχία.

ΜΟΝΑΕΙΑ

Σὶ νύχτα ἀγρύπνιας πένητη κι ἀτέλειωτη, σὰ νύχτα
 γεμάτη ἀπὸ μυστήριο και σιωπὴ ἡ Ζωὴ μου.
 Ἀμίλητοι και σκεφτικοὶ στὴν προμερὴ ἡσυχία,
 τί, πὸν δὲν ἔρχεται, νὰ ῥθει προσμένουμε, ψυχὴ μου;
 Περνᾶν βαριές ἀπὸ κενὸ και προσδοκία οἱ ὄρες,
 σὶ αὐτιά μου, πὸν ἀφορηγάζονται, καμιά ἡχὴ δὲ σβήνει:
 και μόνο, σὰ σὲ κάμαρα νεκροῦ ἕνα ρολόγι,
 χτυπάει ἡ καρδιά μου ἡχερὰ στὴν παγερὴ γαλήνη.
 Στὸς διαδρόμους τοῦ καιροῦ κανένα πλέον βῆμα
 δὲν ἀντηγεῖ και μοιάζουμε σὰ ζωντανοὶ σὲ μνημα,
 πὸν γύρω τους ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἀποτραβιέται...
 Χαρές, ἀγάπες, χίμαιρες, πόσο μακριὰ εἶστε τώρα!
 Στὴ νύχτα τὴν ἀτέραντη τὸ πόσο εἶμαι μόνοσι!

Ἄνα μᾶς ἀπαράτησαν, ψυχὴ μου, — ὄς κι ὁ Πόνος.

ΠΑΝ

Μές στη μουγγή και τή βαριά νταλαμεσημεριά,
 που είναι οι δρόμοι έρημοι και καίει τὸ χέρο γόμα,
 ὅλα ἠποχάζουν πάμφοτα: πλατάκια, κυπαρίσσια,
 στίβια λευκά και ἡ βαθιά ψυχὴ τοῦ εἰαυῶνα.
 Και μόνο μέσα στὸ βουβὸ και σκοτισμένο κάμπο
 ὀχλαδοῦν μονότονα κι ἀδύκοπτα τζιτζίκια
 και μέσα στὰ χαμῶδεντρα κουδονισμοὶ ἀκοῦνται
 ἀπὸ τ' ἀργοπερπάρτητα, πὸν βόσκουνε, καρτίκια.
 Τόσο ἡ ἄρα εἶναι βαριά, πὸν λὲς πὸς δὲν περνάει
 μ' ἄξαφνα, σὰ νὰ θρόγγε κάποια τρωή στὸν κάμπο,
 κάτι ἀγνωστο, ἀνεξήγητο, ἡ φύση ὄλη ξυπνάει:
 βουλίζει ὁ ἀπέραντος, γαλήνιος εἰαυῶνας,
 παύουν νὰ τριτορίζουνε, σκιασμένα, τὰ τζιτζίκια
 και σὺν παρημένα ἔδω κι' ἐκεῖ σκορπῶνε τὰ καρτίκια.

ΔΕΙΛΙΝΑ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΙ

Στὰ δειλινὰ τὰ πένθημα και φθινοπωρινά,
 ὅταν χτυπάει στὰ τζάμια τους θρηνητικά ἡ βροχή
 κι ἐνῶ στὴν πὸλη ἐστερωσὸς βαροῦν ἀργὰ οἱ καμτάνες,
 παίρνουνε μιὰ παρόδοξην οἱ Κάμαρες ζωή.
 Ὁ παγερός, πὸν ἀπ' τὴς χλαιοτῆς πύργες γλιωτράει,
 ἔβρας
 κούφιαν βημάτων φέρνει ἀγρός και ἡθιβρος σβησμένου,
 πὸν κάνουν ὅποιοι νείβεται ν' ἀναθυμᾶται ἔαφνου
 ἀγάρτες χρόνων παλαιῶν και φίλους πεθαμένου.
 Και τότες μέγ, στὸ σόφουπο οἱ Κάμαρες γεμίζουν
 φαντάσματα πὸν στοῦς θαμνοὺς καθρέφτες
 καθρεπτιοῦνται,
 ἐνῶ οἱ κουρτίνες οἱ βαριές — κοιτάζτε τίς! — κουνιῶνται
 κι ἐνῶ τὰ πόδα πὸν ἔγερναν στὰ βάζα ἔχασμένα
 φυλλοπροσῶνε ἄξαφνα μὲ μιὰ στερενὴ εὐωδία
 σὰ νὰ περῶσαν πᾶνω τους δάχτυλα κάποια κρύα...

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Μιά νοσταλγία ολόκληρη ή ζωή μου κι ένας πόνος!
Πότε παλάτια θέλοντας χιμαίρικά να χτίσω
και πότε ξεφυλλίζοντας τις σκέψεις μου σά ρόδα
στον τόφο του ή, τι πέφασε, — λησιμόνοσα να ζήσω.
Τις χρόνια από τα χέρια μου γλιστρούσανε σάν άμμος
που όνειροπόλα δάχτυλα κρατάνε, κι ή ψυχή μου,
μιάν άρα χνοοπαρνή που σήμαιναν καμπάνες,
είδε να πέφτει άνέκαλγτα τὸ Βράδυ στη ζωή μου.
Είμαι σά στίρι ναυτικῶν στη θάλασσα κοντά,
που οι άντρες έγαθήκανε μαζί με τα καράβια
και πού, σά σκούζει ὁ άνεμος τ' άγριεμένα βράδια,
οι μάνες και οι άδερφές, μαυροντυμένες, σκύβουν
τήν κεφαλήν άμύλητες, σκαρτμένες, σά ν' άκούνε
στην πόρτα, τήν κατάλειστη για πάντα, να χτυπούνε.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΠΑΡΚΟ

"Οι πόσον είναι πέθυμο μέσ στη βροχή τὸ πάγκο,
μέ τα γλωμά λουλούδια του που γέρνουν λαβωμένα
και τα βρεγμένα άγκάματα που γύρω τους σαπίζουν
σωροί τα φύλλα που περὶ ὁ άνέμος μαρμαίνεα...
Οι Λεωφόροι του, έρημες, άπεραντες και κρύες,
φαντάζουν, μέσα στον τερρό, στυγνὸν ὄλλιντά του
—μέ τα ψηλά τα δέντρα τους γυμνά, σκελετωμένα—,
σά να δέσουν στο βουβὸ βασίλειο τοῦ θανάτου.
Τρυγῶν άπ' τις δεξαμενές οι άρχαϊκές ύδρες
πλέον δέν καθβεφτίζονται, ὅπως τα καλοκαίρια,
μέ τ' άστρα που κατέβαιναν να πιούνε περυστέρα:
μόνο του άνωβουτήριου τὸ μουσικό τὸ χλάμα,
μαζί με τήν ψυλή βροχή και με τὸν κρύο άνέμο,
σκαρτίζεται μάτρω στη γυμνή, σταραχτικήν ήμέρα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

...Και τώρα,
έλα πάλι, σταθερή και παλιά έσύ συντροφισσα
της ζωής μου της άχαρης, Μοναξιά, και της στείρας,
σχεφτικοί και βουβοί καθώς πάντα, άς καθίσουμε —
τώρα που ήθε το σούρουπο — στη μισόγυρτη θύρα
του σπιτιού μας που όφρανεσαν ή Ζωή και ή Μοίρα,
σά δυό γέροι γονέοι, που, σκυφτοί στο κατώφλι τους,
πρήν τους έβη το μήνυμα του χαμού των παιδιών τους,
συνθλιζαν, στηλώνοντας προς το βράδυ τά μάτια,
νά προσμένουν τα, πλάθοντας έρχομίων πανηγύρια,
και που, πάλι σάν έμειναν μες στον κόσμο μονάχοι,
άτι' άρχαία συνήθεια στο κατώφλι τους γέρονν —
όταν πέφτει το σούρουπο σά βραχνάς στην ψυχή τους —
και, ξεχνώντας τά μάτια τους σέ φαντάσματα όνειρων,
καρτεπάνε το θάνατο, στωικά, νά τους πάθει...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΟΔΗΜΙΕΣ

ΠΑΥΕΤΕ ΠΙΑ...

Πάψετε πιά νά ἐκτείμετε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου,
τοῦς γόους τῆς ὑστερικῆς σειρήνας σταματεῖστε
κι ἀφήστε τὸ πτηδάλιο στῆς παιχνιμίας τὰ χέρια:
τὸ πτό φραγτὸ ναυάγιο θά ἦταν νά σωθῶμε!

Τί, Πάλι νά γυρίσουμε στὴν βαρετὴν Ἰθάκη,
στὶς μίξρες τῆς ἐγνοίας μας καὶ τίς φτηνές χαρὲς μας
καὶ στὴν πιστὴ τὴ σύντροφο, ποὺ σὰν ἰσὸν ἀράχνης
ἔφρανε τὴν ἀγάπη τῆς γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ μας;

Πάλι νά ξέσουμε ἀπὸ πρὶν τὸ αὔριο τί θά 'ναι
καὶ νά μὴ νιάθουμε χαμιὰ λαχτάρα ν' ἀνατελεῖ,
πάλι σὰν τοῦς ἀνηλιαστους καρπούς; ποὺ μαρᾶζώνουν
καὶ πέφτουν σάπιοι κατὰ γῆς νά μοιάζον τὰ ὄνειρά μας;

Ἡ τόλμη ἀφοῦ μᾶς ἔλειψε (καὶ θά μᾶς λείπει πάντα!),
νά βγοῦμε, μόνοι, ἀπ' τὴ στενὴ καὶ τὴ στρωτὴ μας κοίτη
κι ἐλεύτεροι, σὰν ἀνθρωποὶ στὴ χαρκαυγὴ τοῦ κόσμου,
τοῦς ἀγνωστους νά πάσουμε καὶ τοῦς μεγάλους ὀρόμους,

μ' ἀνάλαφρη περπατησιά σὰν τοῦ πουλιοῦ στὸ γῶμα
καὶ τὴν ψυχὴ μας ριγλή σὰ φυλάκισιά στὴν αὔρα,
τουλάχιστο ἄς μὴ χάσουμε τὴν εὐκαιρία τώρα
τὸ παίγνιο νά γίνουμε τῶν ἄγριων τῶν κυμάτων

κι ότρου τός φέρεϊ! Ός πλόκαμοι μπορούν νά μάς τραβήξουν
τά κοίματα στης θάλασσας τά σκοτεινά τά βύθη,
μά και μπορούν, στη φόρα τους, νά μάς σηκώσουν τόσο
ψηλά — πού μέ τός μέτωπο ν' άγγίζουμε τ' άστέρια!...

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ...

Κορίτσια τού παλιού καιρού, 'Αθηνάξ, Ειρήνη:
μορφές, μέσα στη μνήμη μου, χιμαρικές κι ώφραίες,
σά ρόδινες σ' άκίνητα βάλτων νερά νυμφαίες,
— τόν τόπο άφότρου άφήσατε, τί νά 'χετε άπογίνει,
χορίτσια τού παλιού καιρού, 'Αθηνάξ, Ειρήνη!

Ποιοί τόχα νά σάς χαίρουνται, σέ ποιά νά ζείτε ξένα,
ώ σεις πού μέ μαγεύατε, παιδί, στην έπαρχία,
όπως μαγεύουν έκαστης νυχτιάς τήν ήσυχία
γλυκές φωνές πού τραγουδών τραγούδια εύτυχημένα,
ποιοί τόχα νά σάς χαίρουνται, σέ ποιά νά ζείτε ξένα!

Σά νά 'ρθαν και σάς πήρανε κουράφουκα καράβια,
ούτ' ένα μήνυμα άπό σάς δέν ήθε τώρα χρόνια!
Ρημάξανε τά στίβια σας — κι άπ' τά ψηλά μπαλκόνια
μόνες οι γριές οι βάρκες σας κοιτάνε πρός τά βράδια:
σά νά 'ρθαν και σάς πήρανε κουράφουκα καράβια...